

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. H. C.**, nar., st. příslušnost V. s. r., t. č. neznámého pobytu, zastoupen Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem společnosti Hladík&Tauber, advokátní kancelář, v.o.s., se sídlem nám. 28 října 1898/9, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2016, č. j. CPR-5671-2/ČJ-2016-930310-V231,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 31.5.2016, č. j. CPR-5671-2/ČJ-2016-930310-V231, **se zrušuje a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** uhradit na náhradě nákladů řízení žalobci částku **16 456 Kč**, a to do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Vratislava Taubera, advokáta, se sídlem nám. 28. října 1898/9, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 10. 6. 2016 podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2016, č. j. CPR-5671-2/ČJ-2016-930310-V231 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie

Jihomoravského kraje (dále jen „prvostupňový správní orgán“ nebo „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 12. 2015, č. j. KRPSB-185422-34/ČJ-2015-060026-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

II. Průběh správního řízení

Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), byla stanovena v délce šesti měsíců. Doba k vycestování z území ČR byla stanovena v délce třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění nebo od okamžiku, kdy žalobce pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu a bez platného víza, a to nejméně ode dne 24. 6. 2015 do dne 30. 7. 2015.

Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, v němž namítal, že nesouhlasí s názorem prvostupňového správního orgánu o tom, že nemá možnost jakékoliv správní úvahy ohledně tohoto, zda uloží správní vyhoštění či nikoliv. Dále zejména namítal, že správní orgán je povinen hodnotit závažnost protiprávního jednání podle okolností, za nichž došlo k naplnění skutkové podstaty správního vyhoštění. Navíc se žalobce sám dostavil na policii, čímž ukončil protiprávní stav, což prvostupňový orgán vůbec nezohlednil. Současně také žalobce rozporoval obsah závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, neboť se domníval, že v jeho případě hrozí při vycestování vážná újma v podobě porušení mezinárodních závazků ČR, a to konkrétně Úmluvy o lidských právech a Úmluvy o právech dítěte.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaná uvedla k jednotlivým námitkám žalobce následující argumentaci. Stran skutkového stavu věci žalovaná uvedla, že ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že v době od 24. 6. 2015 do 30. 7. 2015 žalobce pobýval na území ČR, ač k tomu nebyl oprávněn. Podle výjezdního příkazu č. byl povinen vycestovat z území nejpozději do 23. 6. 2015. K jednotlivým odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že správní orgán je povinen přihlédnout k okolnostem, za kterých došlo k naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., je správní orgán povinen přihlédnout, až v rámci posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého nebo rodinného života cizince, avšak pro naplnění samotné skutkové podstaty citovaného ustanovení nemají relevantní význam (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.10.2012, č.j. 9 As 118/2012-18). Odvolací orgán je toho názoru, že správním orgánem prvního stupně byly náležitě hodnoceny všechny zjištěné okolnosti týkající se soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, a svůj závěr týkající se přiměřenosti dopadu rozhodnutí, řádně za podpory svých rozvedených úvah v napadeném rozhodnutí odůvodnil. Správním orgánem prvního stupně byla rovněž v napadeném rozhodnutí zmíněna údajná překážka, pro kterou žalobce nemohl v době platnosti výjezdního příkazu vycestovat z území, tj. že byl dva týdny nemocen. Tato údajná příčina však nebyla účastníkem řízení v průběhu vedeného prvoinstančního řízení prokázána, a proto k ní nemohl správní orgán prvního stupně přihlédnout. Odvolací orgán také konstatuje, že potvrzení o nemoci nebylo doloženo ani v průběhu odvolacího řízení. Pouhé sdělení o údajné nemoci, tak nemůže mít ve vedeném řízení relevantní význam. Žalovaná je dále toho názoru, že správní orgán prvního stupně se v napadeném rozhodnutí náležitě a dostatečně vypořádal s

touto otázkou, neboť tento se podrobně zabýval i okolnostmi z hlediska zásahu do rodinného života všech účastníků řízení. Nad rámec uvedeného má odvolací orgán za to, že žalobce si musel být velice dobře vědom své pobytové situace a dále i možných následků v souvislosti s jeho protiprávním jednáním, vyplývajícím z nerespektování doby platnosti vydaného výjezdního příkazu. Žádost žalobce ze dne 11.6.2012, o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem podnikání, vedena u správního orgánu Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) pod č.j. OAM-33027/DP-2012, byla pravomocně zamítnuta rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“), ze dne 24.4.2015, č.j. MV-140073-3/SO-2013, v právní moci dne 27.4.2015. Řízení o žádosti žalobce bylo dne 24.1.2013 zastaveno usnesením č.j. OAM-33027-20/DP-202 z toho důvodu, že z jeho strany nebyl doložen doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince společně s ním posuzovaných osob odpovídá podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí správního orgánu OAMP a Komise vyplývá, že vedené řízení o jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu bylo přerušeno na žádost účastníka řízení, kdy v tomto období mohl a následně i doložil řadu chybějících dokumentů, až na výše uvedené potvrzení o dostatečném finančním zajištění. Žalobce si tak musel být vědom již od doby seznámení se s usnesením vydaným správním orgánem OAMP o zastaveném řízení, že následek neprodlouženého dlouhodobého pobytu na území dozajista zasáhne celou jeho rodinu, neboť tato měla povolený pobyt na území za účelem sloučení rodiny, vázaný právě na osobu žalobce. Důsledky zamítnuté žádosti účastníka č.j. CPR-5671-2/ČJ-2016-930310-V231 řízení o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu na území skutečně dopadají na celou jeho rodinu, neboť tato již nesplňuje podmínky pro oprávnění k pobytu na území za účelem rodinným, a je povinna území České republiky opustit.

K námitce zásahu do soukromého a rodinného života žalovaná uvedla, že správní vyhoštění nebude pro žalobce nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého ani rodinného života, neboť si musel být vědom skutečnosti, že pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území nesplnil podmínky, následně mu byl vydán výjezdní příkaz, kdy v době jeho platnosti nevycestoval (aby si tak mohl následně legalizovat svůj budoucí pobyt na území prostřednictvím Zastupitelského úřadu České republiky). Odvolací orgán je toho názoru, že pokud by měl fungující rodinný vztah pro účastníka řízení jím deklarovaný význam, zajisté by ve vlastním zájmu učinil kroky k tomu, aby mohl se svou manželkou a dětmi – účastníky řízení, pobývat na území České republiky v souladu se zákonem. Dále odvolací orgán konstatuje, že má za to, že s otázkou vycestování, resp. s překážkami vycestování, které se posuzují dle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců se správní orgán prvního stupně dostatečně a v souladu se zákonem vypořádal. Námitka týkající se porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky nebyla blíže specifikována, a proto se k této nelze adekvátně vyjádřit.

Z uvedených důvodů žalovaná shledala, že skutkový stav byl prvostupňovým správním orgánem zjištěn adekvátně a námitky žalobce nejsou důvodné, a proto odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

III. Žaloba

Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou, jejíž podstatou jsou následující žalobní body. V první řadě žalobce namítl, že nosnou myšlenkou obou správních rozhodnutí je automatická povinnost vyhostit v případě naplnění některé ze skutkových podstat dle ust. § 119 odst. 1 písm. a), b), nebo c) zákona o pobytu cizinců. Možnost správního uvážení byla

při rozhodování o vyhoštění dovozena až při rozhodování o zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Žalobce má nicméně za to, že „automatické“ resp. paušalizované vyhoštění při naplnění některé ze zákonem vymezené skutkové podstaty je v rozporu s rozhodovací praxí Soudního dvora EU. Podle jeho názoru lze odkázat na Rozsudek Soudního dvora EU ze dne 27. dubna 2006, ve věci C-441/02, který uvádí: „Podle judikatury Soudního dvora brání právo Společenství vyhoštění státního příslušníka členského státu založenému na důvodech obecné prevence, a sice vyhoštění, o kterém bylo rozhodnuto s cílem odradit ostatní cizince (viz zejména rozsudek ze dne 26. února 1975, Bonsignore, 67/74, Recueil, s. 297, bod 7, a výše uvedený rozsudek Nazli, bod 59), obzvláště pokud bylo takové opatření vysloveno automaticky v důsledku odsouzení pro trestný čin, aniž by bylo přihlédnuto k osobnímu chování pachatele trestného činu nebo nebezpečí, které představuje pro veřejný pořádek (výše uvedený rozsudek Calfa, bod 27)“. Žalobcovo protiprávní jednání spočívalo pouze v pobytu na území ČR bez platného víza, tedy v jednání ohrožující veřejný pořádek výrazně méně než spáchání trestného činu. Napadené rozhodnutí je tedy založeno na nesprávném právním hodnocení, protože vychází z přepjatě formalizovaného výkladu.

Žalobce ve druhém žalobním bodě namítl, že správní orgány nezohlednily důsledky vyhoštění žalobce do jeho soukromého a rodinného života. V souladu s judikaturou SDEU musí být při přezkumu existence případného osobního chování představujícího ohrožení veřejného pořádku a popřípadě otázky, kde se nachází správná rovnováha mezi přítomnými legitimními zájmy, který provádějí vnitrostátní orgány v jednotlivých případech, dodrženy základní zásady práva Společenství (výše uvedený rozsudek Orfanopoulos a Oliveri, bod 95), k čemuž v případě žalobce nedošlo, neboť byl aplikován „automatický“ postup při naplnění skutkové podstaty uvedené v zákoně. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

Žalovaná se k podané žalobě vyjádřila svým přípisem ze dne 20. 6. 2016, v němž uvedla, že žalobní námitky jsou v podstatě shodné s odvolacími důvody. V souvislosti se žalobní námitkou týkající se posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života žalovaná odkázala na obsah spisového materiálu, jehož součástí je výpis z informačního systému Policie ČR, který se týká pobytového statusu rodinných příslušníků žalobce (ze dne 19. 5. 2016 a 20. 6. 2016). Z těchto výpisů je zcela zřejmé, že manželka žalobce paní N. T. N. na vlastní žádost ukončila řízení o své žádosti o udělení trvalého pobytu na území a žádosti jejich společných dětí, o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území. Ze strany manželky žalobce je tedy patrná vůle již nežádat o prodloužení platnosti povolení k pobytu. V případě žalobce, jehož manželka a ani jedno z jejich tří dětí nemá již žádný platný pobytový status na území ČR, je tak potvrzen závěr prvostupňového správního orgánu a žalovaného učiněný v jejich rozhodnutích, a to že správním vyhoštěním žalobce na dobu šesti měsíců, po níž by mu neměl být umožněn vstup na území členských států EU, nemůže dojít k zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

V replice k vyjádření žalované ze dne 14. 7. 2016 žalobce uvedl, že trvá na nařízení jednání ve věci. Dále doplnil žalobu v tom směru, že dne 24. 4. 2016 se žalobci na území ČR narodil syn Ch. P., kterého má s K. K., nar. Sankcionovat žalobce vyhoštěním za situace, kdy má na území ČR syna a zakládá zde rodinu, by bylo zjevně nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života jeho samotného i jeho rodiny. Úředně ověřenou kopii rodného listu syna žalobce soudu předložil. Závěrem žalobce poznamenal, že nevěděl,

že měl zrušený pobyt, a jeho neoprávněný pobyt na území ČR nemohl být úmyslným porušením pobytového oprávnění.

V. Průběh řízení před krajským soudem

Žaloba byla podána včas a je přípustná v souladu s ust. § 65, § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Krajský soud nařídil ve věci jednání, k němuž účastníky předvolal na den 9. 8. 2016. Žalovaná se z účasti na nařízeném jednání omluvila přípisem ze dne 28. 7. 2016 a plně odkázala na svá procesní vyjádření v této věci.

Při jednání konaném v omluvené nepřítomnosti žalobce a zástupce žalované setrval zástupce žalobce na podané žalobě. Krajský soud shrnul obsah soudního a správního spisu vedeného v této věci. Ze správního spisu vyplývá, že řízení bylo zahájeno dne 30. 7. 2015, přičemž žalobce pobýval naposledy na území ČR legálně na výjezdní příkaz GA 0258930 platný do dne 23. 6. 2015. V protokolu o výsledku žalobce ze dne 30. 1. 2015 je uvedeno, že žalobce přicestoval do ČR za účelem podnikání v roce 2008, ve Vietnamu ani v ČR nemá majetek, nepracuje. Jeho rodinu v ČR představuje manželka T. N. N. (nar.) a jejich děti dcera B. N. P. (nar.), syn C. M. H. P. (nar.) a dcera N. M. Ch. P. (nar.). V návratu do Vietnamu mu bránila pouze jeho rodina, nicméně prostředky na vycestování má. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 6. 10. 2015, ev. č. ZS vyplývá, že vycestování žalobce je možné. Ze spisu dále vyplývá, že se žalobcem bylo vedeno řízení ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání ze dne 24. 1. 2013, které bylo zastaveno z důvodu nedoložení podkladů žalobcem. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 24. 4. 2015, č.j. MV-140073-3/SO-2013. V odvolacím řízení žalobce podal zprvu blanketní odvolání, které doplnil podáním dne 19. 1. 2016.

Krajský soud dále k návrhu žalobce provedl dokazování předloženým rodným listem dítěte, jehož otcem podle tvrzení v replice má být žalobce. Jedná se o úředně ověřenou kopii rodného listu vydaný matričním úřadem Vítkovice, okres Ostrava město ze dne 6. 6. 2016, podle něhož se dne narodil matce K. K., dat. nar., syn Ch. P. r. č. Jako otec dítěte je v rodném listu uveden H. C. P., dat. nar. (Vietnam). Dále krajský soud provedl na návrh zástupce žalobce důkaz Protokolem o výsledku K. K. na Krajském ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 4. 8. 2016, č.j. KRPT-167462-5/ČJ-2016-070026, podle něhož jmenovaná K. K. při výsledku tohoto dne uvedla, že má druhu, jehož jméno je P. H. C. (nar.), znají se asi od roku 2014, přičemž asi po dvou měsících začali považovat svůj vztah za vážný. O rodině druhu nic neví, zná pouze jeho strýce. Se druhem žije ve společné domácnosti od července 2015, žije s nimi ve společné domácnosti i jejich společný syn. Vyslýchaná si je vědoma, že jejímu druhovi bylo uloženo správní vyhoštění. Se druhem má dítě – Ch. P., nar. Na otázku, proč si nechala zapsat do rodného listu druhu jako otce až v červnu 2016, uvedla, že pracovnice na úřadě nechtěla druhu zapsat do rodného listu s tím, že nemají všechny náležitosti. Na úřadě byli až ve třech případech. Kromě toho vyslýchaná uvedla, že druh se o syna staral.

Zástupce žalobce k provedení dokazování uvedl, že podle jeho vědomostí žalobce žije nyní se svou novou rodinou, tedy K. K. a jejich společným dítětem Ch. P. K dotazu soudu, proč nebyly tyto skutečnosti uplatněny již v odvolacím řízení, zástupce žalobce uvedl,

že mu nebylo známo, že žalobce čeká dítě. Podle jeho vědomostí nezl. Ch. P. má vietnamské rasy.

Krajský soud další dokazování ve věci neprováděl a po slyšení závěrečného návrhu rozhodl ve věci.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud považuje předně za nutné ve stručnosti shrnout relevantní právní úpravu. Problematika správního vyhoštění z přechodného pobytu na území ČR je blíže upravena v ust. § 119 zákona o pobytu cizinců, které vymezuje důvody pro udělení správního vyhoštění, maximální dobu vyhoštění odstupňovanou v závislosti na závažnosti jednání cizince, jakož i další podmínky, za nichž lze správní vyhoštění udělit. V daném případě bylo žalobci uděleno správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *„policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně (...), až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.“*

Krajský soud nemá pochybnosti o tom, že v daném případě byly skutkové i právní důvody pro uložení správního vyhoštění, tak, jak jsou stanoveny citovaným ustanovením, naplněny. Povinnost uložit správní vyhoštění je však samotným zákonem o pobytu cizinců dále korigována, a to zejména v takových případech, kdy by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do práv cizince, přičemž takový postup by byl i v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Jednu se situací, za nichž je uložení správního vyhoštění zapovězeno, normuje ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *„[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“* Předmětné zákonné ustanovení je do značné míry reflexí čl. 8 Úmluvy, který garantuje právo na soukromý a rodinný život, přičemž stanoví, že *„[s]tátní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“*

Podle ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Je ovšem v souladu s principem plné jurisdikce, kterým je správní soudnictví ovládáno, aby soud na základě doplnění dokazování dospěl ke korekci zjištění obsažených ve správním spisu, jednali se o takové skutečnosti, které mohly či měly být žalované známy k datu vydání napadeného rozhodnutí.

Dovolává-li se žalobce na podporu svých tvrzení čl. 8 Úmluvy, jeví se jako nezbytné zdůraznit, že (jak je ostatně patrné již z jeho dikce) práva v něm zakotvená nejsou absolutní. V této souvislosti Nejvyšší správní soud setrvale judikuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 Azs 221/2014 – 54, dostupné na www.nssoud.cz), že v rámci posuzování zásahu do soukromého a rodinného života cizince existuje prostor pro poměřování a vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Samotná skutečnost, že by uložení správního vyhoštění znamenalo zásah do rodinného či soukromého života cizince, tedy není nutně důvodem, pro nějž by bylo třeba od uložení tohoto opatření ustoupit. Není totiž vyloučeno, že zájem státu na ukončení pobytu cizince na jeho území bude v konkrétním

případě silnější, než zájem jednotlivce na nerušeném výkonu jeho práva na rodinný a soukromý život. Toto poměrování je však třeba založit na skutkovém stavu věci, který odpovídá poměrům cizince v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu.

V posuzovaném případě dospěl krajský soud k následujícím závěrům. Krajský soud vycházel z právní úpravy obsažené v ustanovení § 119a odst. 2 a § 174 zákona o pobytu cizinců. Ze skutkového stavu zjištěného i na základě doplněného dokazování má krajský soud za to, že – jak vyplývá z předloženého rodného listu dítěte Ch. P. (dat. nar.) – je jako jeho otec v právním slova smyslu uveden žalobce, přičemž tuto skutečnost potvrzuje i výpověď K. K. učiněná na policii dne 4. 8. 2016. Krajskému soudu je zřejmé, že tato skutečnost nebyla žalované k datu vydání napadeného rozhodnutí známa, neboť v odvolání ani jeho doplnění není o tom, že by žalobce očekával narození dítěte počatého s občankou ČR, ani zmínka. Žalované tedy nelze vytýkat, že se v napadeném rozhodnutí s těmito skutečnostmi nevypořádala. Dítě se však narodilo (.....) před vydáním napadeného rozhodnutí (31. 5. 2016), takže jde o skutečnost, která mohla být žalované známa, pokud by jí žalobce v tomto ohledu relevantní informace sdělil. Krajskému soudu nepřísluší hodnotit, z jakého důvodu byl rodný list dítěte vystaven až dne 6. 6. 2016. Nicméně účinky rodného listu ve vztahu k osvědčení právního otcovství jsou deklaratorního charakteru, přičemž v tomto případě vycházejí z občanskoprávního určení otcovství (konkrétně ze souhlasného prohlášení rodičů dítěte § 779 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů). Rodný list je veřejnou listinou, jíž se prokazuje narození dítěte, a na kterou se ve smyslu § 134 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (ve spojení s § 64 s.ř.s.), vztahuje domněnka pravosti a pravdivosti toho, co je v ní osvědčeno. Krajský soud tak neměl důvod pochybovat o správnosti údajů uvedených v rodném listě Ch. P. Z uvedených listin krajský soud považuje za prokazané, že se dítě Ch. P. narodilo již dne a že jako právní otec dítěte vystupuje žalobce. Podle výpovědi K. K. ze dne 4. 8. 2016 navíc žalobce s touto rodinou fakticky žije a sdílí společnou domácnost.

Krajský soud při hodnocení těchto skutečností vycházel i z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 29. 8. 2012, č.j. 4 As 45/2012 – 18, přístupný na www.nssoud.cz, podle něhož překážku pro vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nezakládá samotné tvrzení otcovství k dítěti – státnímu příslušníkovi ČR, pokud není cizinec zapsán v příslušné evidenci jako otec tohoto dítěte a jako otec dítěte zapsán jiný muž a v dané věci nebyl vyvolán paternitní spor. V posuzované věci však je žalobce zapsán v rodném listu dítěte jako jeho otec a dítě je českým občanem, pročež podle názoru krajského soudu jde o skutečnost relevantní pro posouzení překážek pro vyhoštění ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je tedy zapotřebí, aby tato skutečnost byla žalovanou řádně vyhodnocena z hlediska požadavků čl. 8 Úmluvy konkretizovaných ustanovením § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to z hlediska principu přiměřenosti dopadů uložení správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.

Z uvedených důvodů krajský soud shledal, že jsou dány podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nedostatečné zjištění skutkového stavu věci (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.), který je základem pro řádné vyhodnocení překážek pro uložení správního vyhoštění. Žalovaná tedy bude v dalším řízení povinna opětovně vyhodnotit rodinné poměry žalobce na základě doplněného dokazování provedeného krajským soudem v tomto řízení, jímž je vázána, tak i na základě dalších důkazů provedených ve správním řízení (výslechu žalobce, výslechu K. K., šetření na místě v jejich společné domácnosti atd.). V tomto ohledu je zapotřebí vyhodnotit především délku trvání partnerského vztahu žalobce s matkou dítěte,

plány společné budoucnosti, či faktickou péčí žalobce o dítě, o němž tvrdí, že je jeho otcem a k němuž je jako otec zapsán v rodném listu dítěte (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č.j. 4 Azs 151/2015 – 35, přístupný na www.nssoud.cz). Dalšími žalobními námitkami se krajský soud podrobněji nezabýval, neboť ve věci bude vydáno nové rozhodnutí, v němž žalovaná znovu komplexně posoudí, zda je ze této situace na místě žalobce vyhostit.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl ve věci, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle kritéria úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Žalobce byl v řízení plně úspěšný, a proto má právo na náhradu nákladů, které mu v tomto řízení účelně vznikly. V daném případě se jedná o náhradu nákladů právního zastoupení advokátem. Krajský soud při výpočtu této náhrady vycházel z ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“). Ze spisu vyplývá, že zástupce žalobce učinil ve věci tři úkony právní služby: příprava a převzetí zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“), sepsal žalobu ze dne 10. 6. 2016 [§ 11 odst. 1 písm. d) AT] a replika k vyjádření žalovaného ze dne 14. 7. 2016 a účast na soudním jednání dne 9. 8. 2016 po 3.100,- Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) AT. Za úkony právní služby to tedy je 12 400,- Kč, k čemuž je nutné připočíst hotové výdaje podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 4 x 300,- Kč, což činí dohromady 13 600,- Kč. Jelikož zástupce žalobce soudu prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, soud zvýšil vypočtenou odměnu za právní zastoupení o částku této daně (21 %). Částka celkové náhrady nákladů řízení, která žalobci náleží, tedy činí na náhradě za zaplacené soudní poplatky a odměně advokáta celkem 16 456,- Kč. Tuto částku je žalovaná povinna žalobci uhradit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce advokáta Mgr. Vratislava Taubera, advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. srpna 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová